

LELBĀL Virsvaldes plenārsede Rīgā 2018.g. 25. – 29. jūnijā

Milvoku draudzes priekšnieces Sandras Kalves raksts publicēts 2018.g. 22. jūlijā
www.lelbal.org/lv/

Ceļš mājās Dievam kalpojot.... visiem kuri jūt Viņa aicinājumu!

Jāņu laikā Latvijā ir jo īpaši skaisti! Neskatoties uz lietaino laiku, kurš mūs sagaidīja, varēja just to ko vienmēr esam jutuši šinī gada laikā, kad dienas ir visgarākās un naktis it kā aiz bailēm 'parāda' degunu un iet atpakaļ uz guļu. Saulītei un gaismai daudz darba, palīdzot auglīgai zemei nest ražu.

Tā arī mēs, LELBĀL, plenārsēdes dalībnieki, iesākām, mūsu sēdi tūlīt, jau 25.jūnijā ar gaišu un darbam aicinošu dievkalpojumu Rīgas Anglikāņu Sv. Pestītāja baznīcā. Zīmīgi, ka tieši šajā dienā daļa no mūsu dievkalpojuma bija amata krusta uzlikšana mācītājam Zigmāram Ziemanim. Apzinoties, ka šis bija iesākums mūsu darbam uz nākošām piecām dienām, zīmīgi bija izmeklēt Dieva vārda lasījumi no Pāvila vēstules Kolosiešiem "Dieva mīļotie, apvelciet dziļu līdzjūtību, labestību, pazemību, lēnprātību, iecietību citam pret citu, esiet pacietīgi un piedodiet cits citam, ja kādam ir pret kādu kas pārmetams-kā kungs jūs ir apžēlojis, tāpat arī dariet jūs...."Daudz reiz par šo tekstu domāju, kad tikām un tiekam sūtīti kalpot. Dievkalpojumu paplašināja burvīgā ērģeļu pavadītāja ērģelniece Baiba Rēdmane un dziesmas solo izpildīja tenors Juris Vizbulis.

Dienas kārtība bija piebļīvēta, daudz par ko runāt un daudz par ko lemt. Sēde neiesākās kā parasti ar atskaitēm. Tās mums bija jānodod pirms sēde pat sākās. Katram bija jāatbild uz jautājumu, uz ko tad mēs ceram, nākošajos gados strādājot LELBĀL, tieši atbalstot jaunāko apgabalu Latvijā? Otrs jautājums bija - kur un vai mēs esam vīlušies? Kur mēs kā Baznīca esam, "stāvam", kādas ir mūsu ieceres un ko līdz šim esam panākuši? Protams, viedokļi, rūpes, cerības bija daždažādas, tomēr pēc izteiktā varēja spriest, ka rūpes daudziem ir samērā vienādas - pārāk daudz laiks ir pavadīts, aizstāvoties gan par draudžu esamību īpašumiem, gan par mūsu LELBĀL pēctecību. Jo sevišķi pēdējais izraisa patiesu izbrīnu?! Tie mācītāji, kuri kalpoja ārpus Latvijas, latviešu draudzēs, visi tomēr cerēja, ka tad, kad karš beigsies un lietas nomierināsies, varēs atgriezties un atkal kalpot Dievam un Latvijai. Mēs, protams, zinām, ka daudzu latviešu cerības atgriezties Latvijā palika arvien neiespējamākas, gadiem ejot uz priekšu un komunistu režīmam nostiprinoties Latvijā uz nākošiem, vairāk nekā 50 gadiem! Daudz tika pārrunāts, laiks pagāja nemanot. Tomēr bija pirmā diena jānoslēdz, lai turpinātu nākošo dienu jau pavisam agri.

Miļš paldies jāsaka daudziem, bet jo sevišķi divām organizācijām un cilvēkiem. Tas ir Latvijas Universitātes (LU) Teoloģijas Fakultātei un tās dekānei Dacei Balodei, un Rīgas Anglikāņu Sv. Pestītāja draudzei un tās mācītājam Bīskapei emer. Jānai Jērumai-Grīnbergai. Abās vietās varējām gan kalpot Dievam, gan Viņu lūgt, bez bailēm un aizspriedumiem. Jāsaka, ka šajā spraigajā ritmā, kad darbus beidzām ap 22.00 vakarā, ļoti palīdzēja atgūt spēkus tas, ka desmitos vakarā ārā vēl spīdēja saulīte un ļāva mums ievilkt dienas elpu pirms dodamies pie miera.

Tāpat kā visās dienās, arī 26.jūnijs bija darba un pārrunu pilns un jo sevišķi tik ļoti gaidīts, jo notika tikšanās ar LELB virsvaldi, kura tieši šajā dienā bija paredzēta. Diena iesākās ar finanšu pārskatiem un budžeta plānošanu. Tikāmies arī ar Vācijas Luterisko Baznīcu Latvijā, pārrunājot ar viņiem Sv. Pētera baznīcas īpašumu atgriešanās tiesību

procesu un kā mēs, abas baznīcas, redzam mūsu nākotnes sadarbību. Jāsaka gan, ka visos šajos procesos bija, ir un būs iekļauts daudz no politiskās spēles.

Esam kā Baznīca veidota no tik daudz un dažādiem dievlūdzējiem un ne jau tikai tāpēc, ka mēs kā indivīdi esam tik atšķirīgi, bet gan arī tas, ka esam no dažādākām vietām, valstīm pat kontinentiem, kuri piedod tik unikālu skatījumu mums ikkatram. Šī mūsu izkoptā pēctecība ir radījusi mūs kā domājošu, otra viedokļa respektējošu Baznīcu. Bija labi noklausīties kā latviešu draudzes darbojas gan Eiropā, Amerikā, Kanādā un Austrālijā. Šī spēja ieklausīties otra viedoklī bija ļoti noderīga mūsu abu, LELB un LELBĀL, sanāksmē, kurā piedalījās abu Baznīcu virsvaldes. Žēl gan, ka no LELB puses tomēr nevarēja piedalīties + Jānis Vanags. Sarunas vedās raiti un no abām pusēm izpaudās cieņa. Likās, ka izjutām, ka varbūt šoreiz šī sadarbības sākums patiesi ir iespējams. Visu, ko lūdzām, lai saprot, ka mēs esam uz palikšanu un ka viss, ko mēs lūdzam, ir lai mums dod iespēju kalpot un vēstīt prieka vēsti - evaņģēliju māsām un brāļiem Kristū. + Lauma Zušēvica apliecināja, ka visus šos gadus mēs esam atbalstījuši LELB. Ar savas dzīves aicinājumu kalpot Dievam esam veltījuši tieši latviešu Baznīcā, neskatoties uz citām iespējām tādā veidā atbalstot Latvijas Baznīcu. Tas viss tika darīts mīlestības vārdā. Nobeidzām šo sēdi ar kopēji lūgto Tēvreizi un, kad es uz mirkli pacēlu acis, jutu, ka pēc manas rokas jau sniedzās kāda otra, lai, kopā turot rokas, mēs varētu lūgt kā pats Dieva Dēls, Jēzus, mums ir mācījis. Pēc tam Bīskaps Brūvers atsaucās uz aicinājumu novadīt lūgšanu. Tajā varēju just mūsu visu vēlēšanos kalpot vienam Dievam un vienai latvju tautai. Visu nobeidzot, tika uzņemta kopēja bilde un tā arī ar cieņu un laba vēlējumiem mēs devāmies atpakaļ uz mūsu plenārsēdes darbu un sanāksmēm. Pēcpusdienā daudz runājām, kā labāk par sevi 'vēstīt' un stāstīt? Kā labāk izmantot sociālo mediju tīklus? Bija tik labi redzēt, ka šajos centienos ļoti daudz piestrādā jo sevišķi mūsu jaunākie mācītāji Rinalds Gulbis un Tālis Rēdmanis jau iesāktajā 'Andreja' projektā. Pateicāmies Dievam un izlūdzāmies žēlastību un mieru naktij, lai spēki tiktu atjaunoti nākamajai dienai.

Nākamās divas dienas pavadījām, braucot un apciemojot gan mūsu draudzes, gan viņu dievnamus. Vīspirms devāmies uz Aizputes dievnamu, kur kopā ar Liepājas Krusta draudzi mūs sagaidīja uz īsu svētbrīdi un tad kopīgi ļāvāmies pārrunām, jautājumiem un gaidītām atbildēm. Sarunas un jautājumi nebūt nebija tik viegli un ne vienmēr varēja piekrist atbildēm, bet tas arī ir pieņemams, jo mēs, mūsu Baznīcā, varam izteikt domas, nebaidoties par jautājuma sekām. Bija daudz ko pārdomāt! Viena doma gan manuprātu burtiski 'neatstāja' un tā bija, ka kaut mēs visi esam latvieši, tomēr esam tik atšķirīgi viens no otra, citreiz pat valodas izpratnē. Neapšaubāmi mūs vieno mīlestība Dievam caur Jēzus, un tas mums dod cerību visas citas lietas pārvarēt Viņa mīlestībā, kalpot un izjust Viņa saucienu vēstīt neskatoties uz dzimumu.

Kas gan var uzlabot jebkuru dienu, ja ne kopā paēsta maltīte. Laukā pie baznīcas mūs sagaidīja, smaidīga, patiesi priecīga mūs redzēt saimenece, kura mūs cienāja ar uz ugunsкура uguns vārītu soļanku un speķa putru. Visi ēdot, sasēdāmies kur nu kurais, un sarunas starp mums un Aizputes, Liepājas Krusta un Valtaiķu draudzes locekļiem vedās raiti un par visdažādākiem tematiem.

Kā saka, paēduši un padzērušās, devāmies tālāk uz Cīravu, kur mūs jau gaidīja gan draudzes priekšniece, gan bērni un ģimenes, kuras dzīvo nesen atjaunotajā mājā. Vienā mašīnā bija sasēdušies un varbūt mazliet no mums sabijušies, vietējie bērni Jānis, Markus, Gabriēls, Sabīne, Elina, Nīks un Alīta. Drīz vien apmulsums un kautrēšanās bija pārvarēta un mēs varējām klausīties viņu stāstos, kā arī skatīties, kā viņi rāpoja pa sienām un laidās lejā no slidkalniņa nesen uzstādītajā spēļu laukumā. Vīesošanās brīdis īss, toties atmiņā paliekošs. Laiks bija doties uz pašu Cīravas

dievnamu. Tajā ieejot, pāris lietas 'iekrita' acīs. Skaistums vienkāršībā, manāmā akustika, gaisotne, ērģeļu stabules. Esot šinī dievnamā, likās ka ikkatra klātesoša dvēsele paceļas. Baiba, mūsu ērģelniece, kopā ar vīru Tāli izdomāja, ka šis dievnams ir jāieskandina. Tā nu arī Tālis spieda uz plēšu pedāļiem un Baibas ērģeļu pavadījumā mēs dziedājām 'Ved mani Dievs'. Ne dziesmu grāmatas bija vajadzīgas, ne notis. Dziedājām vienā balsī. Tas man bija tas moments, kurā īsti sapratu kāpēc mēs šeit nākam, kas mēs esam un ko varam dot kā Baznīca mūsu latviešu tautai.

Ceļā uz Rīgu arī pietājamies pie mācītāju kapiem Valtaikos. Archibīskape Lauma tajos jau ir pabijusi un vēlējās, lai arī mums rastos tāda iespēja. Iespēja būt it kā aizmirstā, attālākā vietā, kur guļ mācītāji un viņu ģimenes. Paldies mūsu mācītājam Varim Biteniekam, kurš zināja arī stāstīt ne tikai par šo vietu, bet arī vēstīt par vēsturi visā apkārtnē.

Līdzīgi iepriekšējai dienai, arī nākošā iesakās autobusā, tikai šoreiz brauciens bija uz Cēsu pusi, uz Zvanniekiem. Tie mums daudziem mīļi, jo dara svētīgu darbu un rūpējās par ģimenēm un to veidošanu. Vīni ir pieņēmuši bērnus, izaudzinājuši un nu jau tie nāk atpakaļ kā uz mājām. Ja ne šeit, tad nu nezinu kur citur varētu izjust Svētā Gara darbību?! Tas bija jūtams gan mūsu svetbrīdī, gan bērnu vēlēšanās mūs visus visur pavadīt un rādīt. Mīlestība bija jūtama visur. Tā atspīdēja mammas Sandras bezgala mīlestības pilnajās acīs! To varēja just bērnu rokās, kuras nepārtraukti stiepās kādam pretīm cerībā, ka kāds no mums to paņems savējās. Pēc rīta posma sēdēm kopā ar visiem ēdām pie viena galda pusdienas un varbūt tas, ka ēdām kopā, varbūt tas, ka jutām ka mājniece mūs tiešām gaidīja un gribēja mūs redzēt, padarīja šo maltīti tik daudz gardāku. Bija grūti teikt 'atā', kaut arī zinājām, ka patiesi sakam tikai 'uz redzēšanos'!

Vakarā visi pulcējamies, lai kopā ar viesiem no Latvijas Universitātes, kā arī Vācijas Luterāņu Baznīcas varētu saviesīgā vakarā pateikties virsvaldei par darbu, visiem rīkotājiem par rūpēm un pavadīt laiku kopīgā sadraudzībā. Archibīskape Lauma vakara gaitā pateicās Prāv. Ievai Graufeldei par ilggadīgo kalpošanu, par padomiem, par atdevi kalpojot gan Zviedrijas apgabalā, gan pašā LELBĀL darbā. Tai pašā laikā +Lauma deva iespēju vakara lūgšanu novadīt LU Teoloģijas fakultātes Dekānei Dacei Balodei, kuru nakošajā dienā Plenārsēdes noslēguma dievkalpojumā jau ordinēja kā LELBĀL mācītāju. Tad nu pie noslēguma dienas, ja kādam teiktu, ka jau esam piecas dienas strādājuši, kalpojuši, domājuši, droši vairākums no mums brīnītos, cik laiks tomēr ātri ir pagājis. Zinu, ka fiziski, protams, bijām noguruši, kaut laika maiņai neļāvām sevi nokausēt. Bija manāms garīgs pacēlums!! Pēc rīta posma sanāksmes un fotografēšanas sesijām visi devāmies atpakaļ uz Rīgas Anglikāņu Sv. Pestītāja baznīcu kur tad arī noslēdzām mūsu Plenārsēdi ar dievkalpojumu, kurā arī tad notika mācītājas Daces Balodes ordinēšana. Bija prieks redzēt tik daudz cilvēku un amata brāļu un mūsu (arī no LELB) un priecājamies viņus redzēt nākam un dodam savu svētību nu jau ordinētai mācītājai Dacei Balodei. Dieva vārdi, dziesmas, liecības, viss tas kopā nenoliedzami deva vienotības sajūtu, ticību un Svētā Gara klatbutni. Šī sajūta nepameta ilgu laiku, godīgi sakot, līdz nākošās dienas vakaram, kur bijām kopā, tai pašā dievnamā ar visiem LELBĀL virsvaldes locekļiem, garīdzniekiem, korim no Stokholmas, Londonas un Latvijas Izdevniecību jauktais koris "Burtnieks" un, protams, visiem dievlūdzjiem. Dievkalpojums patiešām bija izveidots, ka pārpildītajā dievnamā likās, ka esam visi kopā kā viens lūgšanā. Dievkalpojuma iesākumu vadīja prāv. Anita Vārsberga Pāže. Ieklausoties viņā, es arī domāju par Anitas tēvu prāv. Vili Vārsbergu, kurš nu jau aizgājis Dieva mierā. Nenoliedzami viņš būtu bijis lepns par to, ka Anita tieši tad, tieši tur turpināja viņa iesākto darbu, kalpojot Dievam un Latvijai. Roku uzlikšana svētīšanai man bija jauks atgādinājums un atsaucis atmiņas, kad kosekrēja

archibīskapi Laumu un mēs visi viņu svētījāmvienš caur otru, caur latviski austām jostām. Domāju, ka mūsu dziesmotais dievkalpojums bija burvīga dāvana Latvijai tās 100 gadu dibināšanas jubilejā, kā arī mums pašiem apliecinājums, ka mēs piederam Latvijai, mēs esam Latvijas Baznīca, mums rūp latviešu luterāņi visā plašā pasaulē un tagad arī šeit dzimtenē, Latvijā, kuru tik ļoti mīlēja un šo dienu gaidīja tāds Dieva vīrs kā arch. Grīnbergs, kuru izveda vācu okupācijas vara un kurš nokļuvis ārpus Latvijas, uzturēja Latvijas luterisko Baznīcu, lai mēs varētu atgriezties nu jau arch. Laumas Zušēvicās vadīti. Lai Dievs mums dod spēku, rāda ceļu un iespēju jebkatram kalpot ja Dievs aicina!

Ar Dievpalīgu!

[Sandra Kalve](#)

LELBĀL virsvaldes locekle

Foto autori [Sandra Kalve](#) un [Miķelis Strīkis](#)